

## USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobkyně: **D. T. H. G.**, zastoupená Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Brno, Příkop 8, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 26. 11. 2019, č. j. 44 A 64/2019-19,

**takto:**

Kasační stížnosti **se nepřiznává** odkladný účinek.

## Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 3. 11. 2018, č. j. KRPU-56096-52/ČJ-2018-040022-SV, bylo žalobkyni uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění účinném do 30. 7. 2019 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), stanovena doba, po kterou žalobkyni nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce 1 roku, a stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. K odvolání žalobkyně změnila žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně svým rozhodnutím ze dne 23. 9. 2019, č. j. CPR-39057-2/ČJ-2018-930310-V234, tak, že dobu, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, zkrátila na 10 měsíců, ve zbytku prvostupňové rozhodnutí potvrdila. Proti rozhodnutí žalované podala žalobkyně žalobu ke Krajskému soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 26. 11. 2019, č. j. 44 A 64/2019-19, zamítl.

[2] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností a v následném podání uplatnila návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 odst. 1 soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[3] Žádost o přiznání odkladného účinku stěžovatelka odůvodňuje tím, že by v případě nuceného opuštění České republiky utrpěla značnou újmu na sociálních a rodinných

vazbách, které si zde po několik let budovala. Uvedla, že v České republice žije s manželem, který zde podniká a má zde vytvořenou klientelu. Nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti by byl manžel stěžovatelky nucen vycestovat společně s ní, čímž by své podnikatelské zázemí ztratil. Návrat do Vietnamu by pro stěžovatelku a její rodinu znamenal vysokou finanční zátěž a hrozbu hmotné nouze, neboť v důsledku vysoké nezaměstnanosti v zemi původu by bylo prakticky nemožné nalézt si zaměstnání. Stěžovatelka se dále dovolává práva na spravedlivý proces, v této souvislosti poukazuje na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 3 Azs 309/2017-26, a ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100.

[4] Žalovaná nesouhlasí s přiznáním odkladného účinku. Stěžovatelka podle ní neuvedla žádné relevantní důvody, proč by měl být odkladný účinek její kasační stížnosti přiznán.

[5] Nejvyšší správní soud úvodem předesílá, že institut odkladného účinku má zcela mimořádnou povahu. Přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud prolamuje před vlastním rozhodnutím ve věci samé právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[6] Podle citovaného ustanovení soud může přiznat žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Uvedené podmínky platí přiměřeně i pro odkladný účinek kasační stížnosti (§ 107 odst. 1 s. ř. s.).

[7] K tomu, aby Nejvyšší správní soud mohl kasační stížnosti odkladný účinek přiznat, musí stěžovatel v první řadě dostatečně podrobně a určitě tvrdit, že mu hrozí újma nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Na podporu svých tvrzení pak stěžovatel musí navrhnout provedení patřičných důkazů. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy tak má stěžovatel (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012 č. j. 1 As 27/2012-32). Stěžovatel v odůvodnění svého návrhu musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností to vyvozuje. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická či bagatelní.

[8] Stěžovatelka ve svém návrhu pouze obecně uvedla, že nucené vycestování by pro ni znamenalo újmu spočívající v zásahu do rodinného života a ohrožení její ekonomické situace, neboť by s ní musel vycestovat i manžel, který v České republice podniká. Tato tvrzení ovšem nepodložila konkrétními důkazy, ani k jejich prokázání nevznášela konkrétní důkazní návrhy. Nejvyšší správní soud si je vědom skutečnosti, že s rozhodnutím o správním vyhoštění je z povahy věci spjata újma spočívající v nutnosti opustit území vyhošťujícího státu a vynaložení nemalých finančních prostředků; výkonem správního vyhoštění může také často dojít k přerušení případných sociálních, ekonomických a rodinných vazeb. Jak ovšem bylo uvedeno výše, v řízení o kasační

pokračování

stížnosti nelze přiznání odkladného účinku bez dalšího očekávat, neboť tento institut je vyhrazen pro zcela výjimečné situace (pokud by zákonodárce zamýšlel přiznávat v těchto typových případech odkladný účinek, spojil by s podáním kasační stížnosti tento následek *ex lege*, jako je tomu například u žadatelů o mezinárodní ochranu). Na stěžovatelce tudíž bylo, aby vznik nepoměrně větší újmy tvrdila a tato tvrzení současně doložila příslušnými důkazy.

[9] Pokud jde o tvrzení stěžovatelky, že v případě nuceného opuštění území České republiky by bylo porušeno její právo na spravedlivý proces, třetí senát si je vědom závěrů, které vyslovil Nejvyšší správní soud ve stěžovatelkou odkazovaném usnesení ze dne 18. 8. 2011, č. j. 5 As 73/2011-100, jakož i v usnesení ze dne 23. 11. 2017, č. j. 3 Azs 309/2017-26. Ačkoli v zásadě platí, že i v případě zastoupení advokátem má stěžovatel právo vystupovat v soudním řízení osobně, být v kontaktu se svým zástupcem, udělovat mu pokyny a poskytovat mu potřebnou součinnost, nelze zcela automaticky dovozovat, že při každém nuceném opuštění území České republiky může dojít k újmě na výkonu práva stěžovatele na spravedlivý proces. Lze odkázat například na usnesení tohoto soudu ze dne 5. 10. 2017, č. j. 2 Azs 273/2017-19, v němž druhý senát vyslovil, že je třeba se vyhýbat tomu, aby v oblastech práva, kde zákon s podáním žaloby, respektive kasační stížnosti odkladný účinek nespojuje, byla judikaturou přijímána paušální řešení, rezignující na individuální posouzení konkrétního případu. Zdůraznil, že potřeba fyzické přítomnosti cizince na území České republiky po dobu řízení před správními soudy „*musí být opřena o skutkové okolnosti konkrétního případu a o to, co lze v řízení pravděpodobně očekávat za procesní úkony. Významnou roli hrají samozřejmě i poměry cizince a poměry v zemi jeho původu. Jinak řečeno, lze-li očekávat, že cizinec ve věci po dobu řízení před správními soudy nebude muset osobně nic činit a současně lze zajistit přiměřeně efektivní a rychlou komunikaci cizince a jeho zástupce, má-li jej, i na dálku, není osobní přítomnost cizince na území ČR po dobu soudního řízení zásadně potřeba, a tedy zpravidla nebude sama o sobě bez dalšího důvodem k přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.*“ Stejně jako ve věci souzené pod sp. zn. 2 Azs 273/2017, ani v nyní projednávaném případě, není zřejmé, za jakým konkrétním účelem, spojeným s uplatněním práva stěžovatelky na spravedlivý proces, je nezbytné, aby po dobu řízení setrvala stěžovatelka na území České republiky. Není tedy podstatného rozdílu mezi situací stěžovatelky a výše citovaným případem. Stěžovatelce nic nebrání, aby se z Vietnamu spojila se svým advokátem prostřednictvím celé řady prostředků umožňujících efektivní komunikaci na dálku v reálném čase, a zajistila tak, že její zástupce bude náležitě informován o všech podstatných skutečnostech a její vůli. Tento způsob komunikace mezi advokáty a klienty je v době rozvinutých informačních technologií naprosto běžný.

[10] Stěžovatelka tak neunesla břemeno tvrzení a zejména důkazní. Nejvyšší správní soud se proto již nezabýval poměřováním tvrzené újmy stěžovatelky k možným újmám jiných osob a ani otázkou možného dotčení důležitého veřejného zájmu přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti.

[11] Z důvodů výše vyložených proto Nejvyšší správní soud podle § 107 odst. 1 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. nepřiznal kasační stížnosti odkladný účinek. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

**P o u ě n í:** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 31. ledna 2020

Mgr. Radovan Havelec  
předseda senátu